

பண்டைத் தமிழ்நாட்டு x வடநாட்டு அரசியல் முறைகள்

பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாதுரையார்
&
சாமி சீதம்பரனார்

(இருவரும் இணைந்து எழுதிய 'குடியாட்சியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்'
என்ற 1947இல் வெளிவந்த நூலில் இருந்து ஆட்சிமுறை பற்றிய பகுதிகள்)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

மனித இனத்தின் வரலாற்றில் ஆட்சிமுறை என்பது எப்படித் துவங்கியது என்பதை விளக்கும் இக் கட்டுரை, இந்தியப் பெருங்கண்டத்தில் நிலவிய திராவிட ஆட்சிமுறையின் கருத்தியல் மாண்புகளை எடுத்துக் கூறி, அந்நாளில் மக்களாட்சி நிலவாவிடினும், குடிமக்களின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்துக் குடிமை மிக்க ஆட்சிமுறையாகவே திராவிட மன்னராட்சி பலவும் விளங்கிற்று என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மாறாக, ஆரிய ஆட்சிமுறை எப்படித் தனிப்பட்ட குடும்ப ஆட்சிக் குலமுறையாகத் துவங்கிற்று என்பதையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டி, ஆட்சிமுறை அரசியல் முறைமைகளை உலகளாவிய பார்வையில் இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது.

இது இந்தியா விடுதலை அடைவதற்குச் சற்று முன்னர் (மே 1947) எழுதப்பட்டு, 'குடியாட்சியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூலாக வெளிவந்த பதிப்பின் ஒரு பகுதியாகும். அதனைத் திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழில் மீள்பதிப்பிக்கின்றோம்.

பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாதுரையார் மற்றும் திராவிட ஆசான் சாமி சீதம்பரனார் அவர்கள் இணைந்து எழுதிய இந்நூலின் பகுதிகள், இன்றைய தலைமுறையின் ஆய்வியல் நோக்குக்கு உதவியாக அமையும் என்று கருதியே இப்பதிவினைத் திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழ் மீள்வெளியிடுகின்றது.

ஆட்சிமுறையின் தோற்றம்:

உலகில் நாடுகள் பல; ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஆட்சிமுறை ஒவ்வொரு வகையாய் இருக்கிறது. அஃதோடு ஒரே நாட்டில் கூட, ஆட்சிமுறை என்றும் ஒரே வகையாய் இருப்பதில்லை. நாட்டுக்கு நாடு, காலத்துக்குக் காலம், அது கூடியும் குறைந்தும் திரிந்தும் மாறுபட்டு வருகிறது. ஒரே நாட்டில் காலத்துக்கேற்றபடி ஆட்சிமுறை மாறுபடுவது போல, ஒரே காலத்திலுள்ள பல நாடுகளிலும் கூட,

ஆட்சிமுறை மாறுபட்டே இருக்கிறது. ஆயினும், இம்மாறுபாடுகள் 'தொடர்பற்ற மாறுபாடுகள்' அல்ல. ஒரு நாட்டில் இன்று ஏற்படும் அரசியல், நேற்று ஏற்பட்டிருந்த அரசியலின் தொடர்ச்சியேயாகும். மேலும், ஒரு நாட்டின் அரசியல் நிலையும் மாறுபாடும் அதனையடுத்துள்ள நாடுகளையும் தாக்காமல் இரா. எனவே, அரசியல் வளர்ச்சியை ஆராய்பவர் இரண்டு வகையான வளர்ச்சிப் போக்கைக் கவனித்தல் வேண்டும். ஒன்று: ஒரே இடத்தில் காலப்போக்கால்

ஒன்றின்பின் ஒன்றாக ஏற்படும் வளர்ச்சிமுறை. இது கீழிருந்து மேற்செல்லும் ஒரு செங்கோட்டை ஒத்தது. இன்னொன்று: இடம்பற்றி ஒரு நாட்டிலிருந்து ஒரு நாட்டிற்குச் சென்று வளர்ச்சி தரும் வளர்ச்சிமுறையாம். இது பக்கவாட்டில் செல்லும் ஒரு படுத்தற் கோட்டைப் போன்றது. உலகில் அரசியல் கருத்துக்கள் வளர்ந்த வகையை இவ்விரண்டு முறையிலும் கவனிப்போம்.

முடியாட்சி x குடியாட்சி தோற்றநிலை:

உலகில் அரசியல் தோன்றிய வகையைப் பற்றியும், முதன்முதலில் எத்தகைய அரசியல் தோன்றிற்று என்பதைப் பற்றியும் மக்களிடையே பலவகையான கருத்துக்கள் பரவியிருக்கின்றன. குடியாட்சியை விட முடியாட்சி - அஃதாவது அரசன் இருந்து ஆளும் ஆட்சிமுறையே முற்பட்டதென்று தொன்றுதொட்டுக் கருதப்பட்டு வருகிறது.

அரசன், கடவுள் அருளாலேயே தோன்றினான் என்று அக்காலத்தவர் கொண்டனர். இந்தியாவில், அரசன் திருமாவின் கூறு ஆவான் என்று கொள்ளப்பட்டான். சப்பானியர், அரசன் கடவுளின் ஓர் ஆட்பேர் என்றே கொள்கின்றனர். மேனாடுகளில் நெடுங்காலம் சமயப்பற்றுடைய மக்கள், உலகில் சமயத்தை நிலைநிறுத்த ஒரு சமயத் தலைவனையும், அரசியலை நிலைநிறுத்த ஓர் அரசனையும், கடவுள் அமைத்தார் என்று எண்ணினார்கள். இக்கொள்கை 'தெய்வீக அரசுக் கொள்கை' எனப்படும்.

இக்கொள்கை, கவிஞர் கற்பனைக்கும் அரசனைச் சார்ந்து ஒழுகியவர்களுக்கும் மிகவும் உகந்ததாகவே தோன்றிற்று. ஆயினும், அரசன் மனம்போன போக்கில் நடக்கத் தொடங்கிய போது, இக்கொள்கைக்கு எதிர்ப்புத் தோன்றிற்று.

பகுத்தறிவுக் கண்கொண்டு ஊன்றி நோக்கிய மக்களுக்கு, இதன் குறைபாடுகள் நன்கு விளங்கின. கடவுளே ஓர் அரசனை ஏற்படுத்தியிருந்தால், எல்லா நாடுகளும் ஒரே அரசனை ஏற்றிருக்கும், பல அரசர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். கடவுள் ஏற்படுத்திய அரசர், படைவலியால் தம் அரசாட்சியைக் காக்கவோ, அடுத்த அரசரைத் தாக்கவோ, தாக்கிய அரசரை

எதிர்த்து வெற்றி தோல்வியடையவோ காரணமில்லை. படைவலியால் ஓர் அரசன் இன்னோர் அரசனை அடக்கிச் சிற்றரசனாக்கவோ, அவன் நாட்டைக் கவர்ந்து அவனை அரசரிமையிலிருந்து வீழ்த்தவோ செய்வது முடியாது. மேலும், கடவுளே ஏற்படுத்திய அரசன், அதே கடவுள் ஏற்படுத்திய சமயத் தலைவர்களுடன் அவ்வப்போது முரண்படுவானேன்? தெய்வம் சமயத்தையோ சமயத் தலைவர்களையோ ஏற்படுத்தியது என்பதும் மக்களுக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இடந்தோறும் காலந்தோறும் வேறு சமயங்களும் சமய உட்பிரிவுகளும் தோன்றித் தெய்வத்தின் பேரால் தலைவர்கள் பூசலிட்டதை அவர்கள் கண்டனர்.

எனவே பகுத்தறிவு ஆராய்ச்சியில் முனைந்த அறிஞர் தெய்வீகக் கொள்கையை உதறித் தள்ளினார்கள். அதனிடமாக அவர்கள் 'வாழ்வியல் ஒப்பந்தக் கொள்கை' என்ற ஒரு புதுக்கொள்கையை வகுத்தார்கள்.

மக்கட் கூட்ட ஒப்பந்த நிலை:

உலகில் மனிதன் தோன்றியது, உலகு தோன்றிய காலத்திற்கு நெடுநாள் பிற்பட்டே என்று அறிவியல் விளக்க அறிஞர் கூறினர். மனிதன் தோன்றிய போது இன்றளவு நாகரிகநிலை உடனடியாகத் தோன்றியிருக்க முடியாது. மனிதனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விலங்குகளிடையே கூட, சில தனித்து வாழ்கின்றன. சில இணை இணையாகக் கூடி வாழ்கின்றன. ஒரு சிலவே கூட்டங்கூட்டமாக வாழ்கின்றன. கீழ்ப்பட்ட விலங்குகள் தம் உடல்வலியை நம்பிப் போராடுகின்றன. உயர்படியில் உள்ளவை படிப்படியாகக் கருவிகளை வழங்கியும், சிறிதுசிறிதாக அறிவைப் பயன்படுத்தியும், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைத் திறம்பட நடத்துகின்றன.

மனிதனும் இவற்றைப் போலவே படிப்படியாகக் கருவிகளை வழங்கும் முறையிலும், கூடிவாழும் முறையிலும், உடல்வலியின் இடமாக அறிவைப் பயன்படுத்தும் முறையிலும் மேம்பட்டு, இறுதியிலேயே கூட்டுறவு வாழ்க்கையிலும், அதன் முதிர்ச்சியாகிய அரசியல் வாழ்க்கையிலும் கருத்துச் செலுத்தி

இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டினர்.

கூடி வாழத் தொடங்கிய மனிதன், அக் கூட்டுவாழ்வுக்கு ஏற்ற சில பழக்க வழக்கங்களையும் வாழ்க்கை ஒழுங்குகளையும் கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும். பெரும்பாலோரும் இவற்றை இயல்பிலேயே கைக்கொண்டொழுகுவர். ஒழுகாதவிடத்தில் அங்ஙனம் ஒழுகாதவரைப் பொதுமக்கள் விலக்கியும் ஒறுத்தும் வந்தனர். ஆயினும், தனிப்பட்ட ஒரு மனிதன் அவற்றைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மீறியவிடத்தில், மற்றவர்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து அவனைக் கண்டிக்க ஒரு கூட்டு அவை ஏற்படுத்தியிருப்பர்,

கூட்டத்தில் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் சிறப்புப் பெற்றவர்கள், இதில் தலைமையுடையவராய் இருந்திருப்பர். இவர்களிடையிலும் மாறுபாடுகள் ஏற்படும் காலத்தில், எல்லாருடைய நம்பிக்கையையும் கீழ்ப்படிதலையும் பெற்ற ஒருவன் அவர்கள் தலைமையில் நின்று, ஒழுங்கு நிறுத்தி அவர்களை ஆள முற்பட்டிருப்பான் என்று எண்ணுவது தவறன்று.

இத்தகைய தலைவன் ஒருவனை மக்கள் கண்டு, தம்மிடையே ஒழுங்கை நிலைநிறுத்தும்படி அனைவரும் கேட்டுக்கொண்டனர் என்றும், பொதுநலத்தை முன்னிட்டுத் தம் தனி உரிமைகளை ஒரளவு அவன் கையில் ஒப்படைக்க ஒப்புக்கொண்டனர் என்றும் மேற்கூறிய அறிஞர் கூறினர்.

உலகத் தோற்றம், மக்கள் தோற்றம், நாகரிகத் தோற்றம் ஆகியவற்றுக்கு மக்கள் அரசியல் தோற்றம் பிற்பட்டதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்று மக்கட்கூட்ட ஒப்பந்த அறிஞர் கூறுவதை வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் ஒத்துக் கொள்கின்றனர்.

பழங்கால மக்கட்கூட்டம் ஒன்றுக்கும் அவர்களின் தலைவன் அல்லது அரசனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட இவ் ஒப்பந்தத்தையே அவர்கள் மக்கட்கூட்ட ஒப்பந்தம் என்றனர். இவ்வொப்பந்தம் பெரும்பாலும் எழுத்து மூலம் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தமாய் இருந்திருக்க முடியா. அவ்வளவு பண்டைக் காலத்தில் எழுத்து கூட ஏற்பட்டு இருந்தது என்று கூற இயலாதன்றோ?

அவ் ஒப்பந்தம் உண்மையில் மனச்சான்றாக நிறைவேறிய வாய்மொழி ஒப்பந்தமேயாம்.

தெய்வீகக் கொள்கையளவின் பின் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட மக்கட்கூட்ட ஒப்பந்தக்கொள்கை பகுத்தறிவுக்கு மாறானதன்று. ஆயினும் இக் கொள்கையை வலியுறுத்தியவர்கள், அப்பண்டைக்கால மனிதன் எவ்வளவு வோ அரசியல் பொறுப்பு அறிந்தவனாகக் கொண்டனர். இன்றுகூட உலகில் பெரும்பாலான மக்கள், தம்மை ஆள்பவரைப் பற்றிப் போதிய அக்கறை இல்லாமலிருப்பது கண்கூடு.

மேலும் ஒப்பந்தக் கட்சி அறிஞர்கள் இன்று உலகில் உள்ள பல தீமைகளும் அரசர்களாலேயே நேர்ந்தனவென்றும், அதற்கு முன் மக்களிடையே ஒரே சரிநிகர்நிலையும் இன்பமும் நிலவியிருந்தன என்றும் கனவு கண்டனர். வரலாற்றைத் துருவி ஆராய்பவர் எவருக்கும் இத்தகைய கனவுகள் என்றும் எதிர்காலத்தைச் சார்ந்த நாகரிக முதிர்ச்சியின் விளைவாகத் தோன்றுமேயன்றி, நாகரிகமற்ற பண்டைக்காலத்துக்கு ஒத்தவை எனக் காணப்படுதல் அரிது, ஆயினும் ஒப்பந்தக் கொள்கையாளர் கனவுகள் கூட உலகில் அரசியல் உணர்ச்சியையும் ஆர்வத்தையும் தூண்டி, அரசியல் புரட்சிகளுக்கு நல்ல ஆதரவு தருபவைகளாகவே அமைந்தன.

அதுமட்டுமன்று, பழங்கால மனிதனைப் பற்றி நாம் அறிந்தவரையில், அவன் தொடக்கமுதலே இன்று போல், நாடும் நகரமும் ஊரும் அமைத்து, உழவும் வாணிகமும் கைத்தொழிலும் பேணி வாழ்ந்தான் என்பது இல்லை. அவன் உண்மையில் கடலோரத்திலோ ஆற்றோரத்திலோ கூட வாழ்ந்ததாக எண்ண இடமில்லை. காடும் மலைகளும் அவன் முதல் உறைவிடங்கள் ஆகும். மரநிழலும் அதனிலும் முற்பட்டு மலைக் குகைகளும் அவன் தங்கிய வீடுகளாயிருந்தன. பயிரிடுவாரின்றிக் காய்த்துப் பழுத்து விழுந்த காய்களினும் சருகுகளும், காட்டு விலங்குகள், பறவைகள், உயிர்வகைகள் ஆகியவற்றின் இறைச்சியும் அவன் உணவு. இவற்றைக் கொல்லக் கல்லையும் கற்கருவிகளையும் கோலையும் கோலாலான வில், வேல் முதலியவற்றையும் அவன்

கையாண்டான். முதலில் சமையல் செய்யாதும், பின் தீயின் பயனறிந்து அவற்றைச் சமைத்தும் அவன் உண்டான்.

இக்காலங்களை வரலாற்றாசிரியர் பழங்கற்காலம் என்றும், புதுக்கற்காலம் என்றும் பகுத்துக் கூறுவர்.

பழங்கற்காலம் x புதுக்கற்காலம்:

கற்கருவிகள் கருவிகளாகவே இராமல், தெளிந்த உருவற்ற மொட்டை மழுக்கைக் கற்களாயிருந்த காலம் பழங்கற்காலம். அவை அரை குறையாகவேனும் செப்பம் செய்யப்பட்ட காலம் புதுக்கற்காலம் ஆகும்.

மனிதன் செம்பு, பித்தளை, வெண்கலம் முதலியவற்றையும் இறுதியில் இரும்பையும் வழங்கக் கற்று மேம்பட்ட பிற்காலங்களை முறையே செப்புக் காலம், வெண்கலக் காலம், இரும்புக் காலம் என்று வரலாற்றறிஞர் கூறுவர்.

பழங்கற்கால மனிதன் தொடக்கத்தில் குகைகளில் தங்கி வேடர் வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தான். தமிழிலக்கண அறிஞர் இந்நிலத்தில் அன்று முதல் இன்றளவும் வாழும் மக்கள் வாழ்வைக் குறிஞ்சி நில வாழ்வு என்றும், அம்மக்களைக் குறவர், வேடர் என்றும் வகுத்தனர். இந்நிலையிலுள்ளார் இன்றும் கற்கருவிகளும், நரிப்பல், புலிநகம், முதலிய அணிகளும், தோலாடையும், நரிவேட்டை முதலிய தொழிலும் உடையவராய் வாழ்கின்றனர். புதுக்கற்கால மனிதன் குகைகளிலிருந்து சற்று வெளிவந்து காட்டிலுள்ள மரங்களினடியில் வாழ்ந்தான்.

பிற்காலத்தில் இவர்கள் மரப் பட்டையும் கொடியும் தழையும் கொண்டு ஆடைகளும், கொப்பு, கிளை, தழை வேய்ந்து குடில்களும் கட்டி வாழ்ந்தனர். அவர்கள் ஆடு மாடுகளையும் நாய் முதலிய விலங்குகளையும் பழக்கி நிரைகாத்தும், பால், தயிர், நெய் எடுத்துண்டும் வாழ்ந்தனர். இத்தகைய வாழ்வே தமிழ் நூல்களில் கூறப்பட்ட முல்லை நில வாழ்வு. பண்டைய முல்லை நில வாழ்வுக்காலம் உண்மையில் இன்றைய முல்லை நிலத்தார் வாழ்வன்று. ஏனெனில் பிறநிலத்து வாழ்வின் கலப்பு அதிலில்லை.

முல்லை நில மக்கள் குகைகளையோ மரங்களுையோ குடில்களுையோ உறைவிடமாகக் கொண்டிருந்தார்களானாலும், அவற்றில் நிலையாக வாழ்ந்திருக்க முடியவில்லை. விதையாமல் அறுத்து உண்பதும், வேட்டையாடி உண்பதும் ஒரிடத்தில் நெடுநாள் நிலவமுடியா. காய் கனிகள் அருகிப் போனாலும், வேட்டை விலங்குகள் அருகி விட்டாலும், ஆடுமாடுகளுக்குப் புல் குறைந்தாலும், அவர்கள் குடி கிளம்ப வேண்டியது தான். இக்காலத்தில் பல திறப்பட்ட மக்கள் இங்ஙனம் இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து திரிந்து நாடோடிகளேயாவர்.

உலகப் படத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், இமயமலைக்கு நேராகக் கிழக்கே அடலாண்டிக் பெருங்கடலிலிருந்து மேற்கே பசிபிக் பெருங்கடல்வரை, ஒரு பெருமலைத் தொடர் சங்கிலிபோல் செல்வதைக் காணலாம். உலக வரலாற்றில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இம்மலைத் தொடர் இருந்த இடத்தில், ஒரு பெருமாகடல் இருந்து உலகின் வட பகுதியையும் தென்பகுதியையும் இருவேறு மாபெருங் கண்டமாகப் பிரித்தது எனப் பழைய நில வரலாற்றாசிரியர் கூறுகின்றனர்.

இவ்விரு பெருங் கண்டங்களும் நெருங்கிக் கடல் தூர்ந்தபின், அவற்றன் நெருக்குதலால் ஏற்பட்ட நிலமடிப்புகள் இப்பெரு மலைத் தொடர்கள் என்பர். இம்மலைத் தொடர்களின் தெற்கில் பல நாட்டு மக்கள் முல்லை நில நாகரிகத்தை ஒழித்து, நாடு நகரம் பட்டினம் ஊர் ஆகியவற்றை அமைத்து உழவு, வாணிகம், நிலச் செலவு, கடற் செலவு ஆகியவற்றில் மேம்பட்டு, ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பின்னும், அம்மலைத் தொடருக்கு வடகிழக்கிலுள்ள மக்கள் முல்லை நில நாகரிகத்திலேயே நின்று, நாடோடி வாழ்வே வாழ்ந்து வந்தனர் என்று அறிகிறோம்.

ஆரியர்கள் நிலை:

இத்தகைய நாடோடி மக்களுள் ஒரு சாராரே ஆரியர் என்பவர்கள். இவர்கள் தொடக்கத்தில் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்று வரையறுத்துக் கூற முடியவில்லை. நடு ஆசியாவிலிருந்தனர் என்று

சிலரும், தென் உருசிய நாட்டிலிருந்தனர் என்று சிலரும், பால்டிக் பகுதியிலிருந்தனர் என்று சிலரும், வடமாகடற் பகுதியிலிருந்தனர் என்று சிலரும் கூறுகின்றனர்.

ஆயினும் இன்றைக்கு 6000 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தே இவர்கள் தம் தாயகத்திலிருந்து கூறு கூறாகப் பிரிந்து, பச்சை கண்ட இடமெல்லாம் பரந்து சென்றனர் என்றும், இன்றைக்கு 4000 ஆண்டுகட்கு முன் தெற்கு நோக்கி மேலை ஆசியாவிலும் தென் ஐரோப்பாவிலும் உள்ள அன்றைய நாகரிக உலகத்தின் மீது ஈசல்கள் போல் சென்று மொய்த்தனர் என்றும், இன்றைக்கு 3500 ஆண்டுகளின் முன் இந்துக்கோசு மலை தாண்டிப் பாரசீகத்திலும், அதன் பின் சலைமான் மலை தாண்டி வடமேற்கு இந்தியாவிலுள்ள நாடுகளிலும், கிட்டத்தட்ட அதே காலத்தில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் புகுந்தார்கள் என்றும் அறிகிறோம்.

நாகரிக உலகில் இவ்வாரியர் வரவாலும், அவர்கள் வந்து அந்நாகரிக உலகுடன் உறவு கொண்ட பின் ஏற்பட்ட அவர்கள் நூல்களாலும், மொழிவளர்ச்சியாலும், முல்லைநிலக் காலத்து மனிதன் நாகரிகப் பண்பு பற்றி நாம் பல செய்திகளை அறிகிறோம்.

உலகின் நடுவிடத்துள்ள மேற்சொன்ன மலைத் தொடர்களுக்குத் தெற்கிலுள்ள விலங்குகளாகிய யானை, சிங்கம், புலி முதலியவையும், அவ்விடத்து வழங்கிய நாகரிகக் குறியீடுகளும் அவர்கள் அவ்விடத்துக்கு வரு முன் பேசிய அவர்கள் மொழியில் இடம் பெறவில்லை. ஆடு மாடுகள் நீங்கலாக அவர்கள் அறிந்த உயிர்கள் ஓநாய், முயல், குதிரை முதலியவையே ஆகும்.

நாடு, நகரம், ஊர், நாட்டுமக்கள் ஆகியவர்களைக் குறிக்கும் சொற்களும் அம்மொழியில் இல்லை. இந்தியாவில் அம் மக்கள் நுழைந்து நாடு நகரம்மைத்த பின் கூட அவற்றைக் குறிக்க 'நாடு' என்ற அஃறிணை ஒருமைச் சொல்லை அவர்கள் வழங்காது, தம் முன்னைய நாடோடி வாழ்வைக்

குறிக்கும் பலர்பால் சொல்லாகிய 'நாட்டினர்' என்ற சொல்லையே வழங்கினர். எனவே தான் பிற்கால வடமொழியிலும் 'நான் பாஞ்சால நாடு சென்றேன்' என்ற வாசகம் 'நான் பாஞ்சாலரை அடைந்தேன்' (அஹம் பாஞ்சாலாம் அகச்சம்) என வழங்கலாயிற்று,

செவ்வாய்க் கண்டம் எனத் தமிழர் அழைத்த இவ்விந்தியப் பெருநிலப்பரப்பில், முதலில் பழங்குடிகள் நாகரிக உச்சம் தொட்ட சிந்து ஆற்றின் கரையோரமாகவே தங்கி வாழ்ந்த இவ்வாரியர், படிப்படியாகக் கிழக்கு நோக்கிப் பரந்து, கங்கையின் கரையோரங்களில் குடியேற்றங்கள் ஏற்படுத்திய பின்னும், இந்நிலை நீடித்திருந்ததென்று வரலாற்றாசிரியராகிய கே. வி. இரங்கசாமி ஐயங்கார் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். [1] இந்நிலைமாரி அவர்கள் நாடு நகரம் அமைத்த காலம் கி. மு. 7-ம் நூற்றாண்டு (இன்றைக்கு 2600 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய காலம்) ஆகும்.

இங்ஙனம் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த காலத்தில் ஆரியரிடையே ஊர், நகரம், நாடு ஆகிய பாகுபாடுகள் இல்லை. அவர்கள் கூடிவாழும் வாழ்க்கையில் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்ட பாகுபாடு குடும்பமேயாகும். சிறுகுடும்பங்களில் தந்தையும், சற்றுவிரிவுபெற்ற குடும்பங்களில் மூத்த ஆடவரும், தலைமை நிலை உடையவராய், குடும்ப உறுப்பினரிடையே ஒழுங்கை நிலைநிறுத்தி அதனை மீறியவரை ஒறுத்து வந்தனர். சமய வழிபாடுகளிலும் இறந்தவர்கட்குச் செய்யும் இறுதி வினைகளிலும் அவரே சமயத் தலைவராகவும் இருந்து வந்தார். பெருங்குடும்பங்கள் 'கோத்திரங்கள்' என்று வழங்கப்பட்டன.

பல பெருங்குடும்பங்கள் இணைந்து ஒரே தலைவன் கீழ் அடங்கியபோது அக்குழு ஒரு 'குலம்' எனப்பட்டது. குலத்தின் தலைவன் 'குலபதி'யானான். இவன் தலைமைநிலையும் உரிமைகளும், குடும்பத்தலைவன் நிலையும் உரிமையும் போன்றவையே. ஆயினும், அவன் கீழடங்கிய மக்கள்தொகை விரிவடைந்ததனால், அவன் நிலை கிட்டத்தட்ட ஓர் அரசன் நிலையாயிற்று. நாடோடி வாழ்வு நீத்து, ஆரியர் கங்கைக் கரைகளில் நிலைபெற்ற குடியினரான போது, இக்குலத்தவர் தங்கிய இடங்களே சிறு நாடுகளாயின. குலபதிகளே அரசராக மாறுதலடைந்தனர்.

இந்தியப் பண்டைய ஆரிய மொழியாகிய வேதமொழி இக்குடியேற்ற நாட்களிலேயே ஓரளவு இலக்கிய இலக்கண அமைதி பெற்றது. எனவே அம்மொழியில் அரசனைக் குறிக்கும் சொற்கள் இந்நிலையை நன்கு உணர்த்துகின்றன.

நாடோடி வாழ்க்கைக் காலத்தில், மக்கள் முல்லை நில மக்களாகவே இருந்தனராதலால், அவர்கள் செல்வம் பெரும்பாலும் ஆடுமாடுகளாகவே இருந்தன. எனவே, அவற்றிற்குரிய தலைவனான அரசன் பெயர்களுள் ஒன்று இடையர் என்று பொருள் கொள்ளும் 'கோபன்' என்ற சொல்லாகவே அமைந்தது.

குலம், 'ராஜ்' என்றும் 'ராஷ்ட்ரம்' என்றும் அழைக்கப் பட்டதற்கிணங்க, அரசனும் 'ராஜன்' என்றும் 'ராஷ்ட்ரபதி' அல்லது 'குலபதியாயினன். இவற்றுள், முதல் சொல் நாளடைவில் பழம்பொருளிலிருந்து அரசு நிலையைக் குறிப்பினும், பின்னிர்ண்டு சொற்களும் முன்னைய நிலையை நினைவூட்டுபவையாகவே அமைந்துள்ளன. மேனாடு சென்ற ஆரியரிடையேயும் கிட்டத்தட்ட இதே நிலைமையை ஒட்டி இதே சொற்கள் நிலவின. குடும்பம் பாமிலியாஸ் (families) என்றும், குடும்பத் தலைவரான தந்தை பத்ரியாஸ் (patris) என்றும், கோத்திரம் கேன்ஸ் (gens) என்றும், குலம் ட்ரிபாஸ் (tribos) என்றும் வழங்கப்பட்டன. பணத்தைக் குறிக்கும் சொல், இலத்தீன் மொழியில் பசு என்ற பொருளுடைய பெகு (Pecu) என்பதேயாகும். இதுவே fehu, feoh என்றாகி, இன்றும் ஆங்கிலத்தில் பணம்/கட்டணம் என்பதற்கான ஃபீ (fee) என்ற சொல்லின் மூலமாகும்.

ஆரியர்களின் துவக்கநிலை அரசாட்சி:

குடியமைதி பெற்ற குலங்கள் முதலில் சிறுகுடியேற்றங்கள் அல்லது நாடுகளாகவேயமைந்தன. சிந்து ஆறு கடந்து, ஆரியர் கங்கையாற்றுப் பக்கம் குடியேறத் தொடங்கிய காலத்திலேயே முதற் குடியிருப்பும் ஏற்பட்டது. இதனால், நமக்குத் தெரியவரும் முதல் நாட்டு மக்களும் குலத்தினரும், சட்லஜ் ஆற்றுக்கும் யமுனை ஆற்றுக்கும் இடையில் குடியேறிய குருக்களும் பாஞ்சாலருமே

ஆவர். அதன்பின், கங்கைக்கரையில் ஏற்பட்ட குடியேற்றத்தார்களுள் முந்தியவர்கள் சரயு ஆற்றும் கரையிலுள்ள கோசலரும் அதற்குக் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் பரந்த விதேகரும் ஆவர்.

கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டில் குப்தர் தோன்றினர். இவர்களுள் யமுனைக் கரையில் உள்ள பாஞ்சாலரும் கீழ்க்கோடியிலுள்ள கோசலரும் விதேகரும் பின்னாளைய குப்தரும் தனி ஆரியராய் இராமல் முன்னைய குடிகளுடன் கலப்புற்ற இனத்தவர் என்று எண்ண இடமுண்டு. யமுனைக் கரையில் தெற்கிலமைந்த விருஷணிகள் இன்னும் பெரும்பான்மையாகப் பழங்குடித் தொடர்புள்ளவராய் இருந்திருக்கக் கூடும். விருஷணிகளில் சிறந்த அரசனாயிருந்த கண்ணன் கருநிறமுடையவன் என்றும் ஆயர்குலத்தில் வளர்ந்தவன் என்றும் குறிக்கப்படுவதும், வேதங்களுக்கும் புறம்பாக வேதங்களுடன் ஒட்டிவளர்ச்சியுற்று பிற்கால ஆன்மீகக் கோட்பாடுகளை வகுத்தவன் என்றும் குறிப்பிடப்படுதல் இதற்கு ஆதரவு தருவதாகும். பாஞ்சாலரிடையே பிறந்த துரோபதையும், கோசலரிடையே பிறந்த இராமனும் இஃதே போல் கருநிறமுடையவராகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். விதேகரிடையேயும் சனகர் ஆன்மீக நெறியருளிய தலைவராவார்.

மேற்கூறியவற்றால் ஆரியரிடையே முதன்முதல் ஏற்பட்ட அரசர்கள் பழைய குலபதிகளே என்று கண்டோம். அவர்கள் போரில் தம் குலத்தவர் அல்லது நாட்டினரின் படைத் தலைவராகவும், வழக்குகளில் வழக்குத் தலைவராகவும், குலவழக்கங்களாகிய எழுதாச் சட்டங்களைக் கையாண்டு தீர்ப்பு உரைப்பவராகவும், சமயவினைகளில் சமயத் தலைவராகவும் இருந்தனர்.

இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியரைப் போலவே, மேற்கு நாடுகளில் சென்ற ஆரியரும் பலபல சிறுநாடுகளை அமைத்தனர். அவை தமக்குள்ளும் முற்குடிகளுடனும் போரிட்ட காலத்தில், ஒன்றை ஒன்று வென்று விழுங்கிப் படிப்படியாக விரிவற்றுப் பெருநாடுகளாயின. கிரேக்கத்தில் இவை பல ஊர்கள் சூழ்ந்த சிறு நகரங்களாக அமைந்து அலக்சாண்டர் காலம் (கி.மு.327) வரை அதே நிலைமையில் இருந்தன.

இத்தாலியில் பல சிறு நாடுகளிடையேயும் வலிமை மிக்கதான ரோம் என்ற ஆரிய நகரத்தினர், தம்மைச் சூழ்ந்த ஆரியக் கலப்பினத்தவரான லாட்டியரை வென்று, பின் பெரும்பான்மை ஆரியரல்லாதாரான இத்தாலியரையும் அடக்கி ஆண்டனர். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டு வரை இவ்வரசு, பிறநாடுகளையும் அடக்கிப் பிரிட்டன் முதல் மேலை ஆசியா வரை, செர்மனி முதல் வட ஆப்பிரிக்கா வரைப் பரந்த ஒரு பேரரசை நிறுவிற்று.

செர்மனியில் இச்சிறுநாடுகள் கிட்டத்தட்டக் குல நிலையிலேயே 19-ம் நூற்றாண்டளவும் தொடர்ந்து நிலவின. பிரான்சிலும்,, ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் அரசர் ஆட்சிக்கு இச்சிறுநாடுகள் உட்படினும் தம் உரிமை முற்றும் கைவிடாமல் 18-ம் நூற்றாண்டளவும் தொடர்ந்திருந்தன. பிரிட்டனில் தென்பகுதியில் குடியேறிய இவ் ஆரிய இனத்தார் பல சிறு நாடுகளை அமைத்தனர். அவை படிப்படியாக ஏழாகி மூன்றாகி அவ்வப்போது ஒவ்வொன்று முதன்மையுற்று நிலையடைந்தன. 8-ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து ஒரே நாடாயிற்று.

ஆரியர்களின் நாகரிகம் தொன்மையானதா?

ஆரியருடைய நாகரிகம், அவர்கள் அரசியல் தோற்றம் ஆகியவற்றை இங்ஙனம் முதன் முதலாக எடுத்துக் கொண்டதன் காரணம், அவை காலத்தால் முந்தியவை என்பதன்று. உண்மையில் மனித நாகரிகத்தின் வரலாற்றில் ஆரியர் வரவு மிகவும் பிற்பட்டதுதான்.

ஆனால், அவர்கள் அரசியலிலும் நாகரிகத்திலும் மூன்று சிறப்புக்கள் காணலாம். 1. பிற்கால அரசியல் வளர்ச்சிகள் யாவும் ஆரியர் வாழ்க்கை நிலையினின்றே தோன்றியவை. 2. ஆரியரைப் பற்றிய செய்திகள் பிற்பட்டன ஆதலால் வரலாற்றுக்கு எட்டிய செய்திகளாயிருக்கின்றன; அவர்கள் வரவு வரலாற்றுக் காலத்துக்கு அண்மையிலுள்ளது. 3. காலத்தால் அவர்கள் நாகரிகம் பிற்பட்டதாயினும், வரலாற்றுக் காலத் தொடக்கத்தில் அவர்கள் இருந்த நிலைமை,

அவர்கட்கு முன்னைய நாகரிகங்கள் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே கடந்துவிட்ட முல்லைநில நாகரிகப் படியாகும்.

எனவே பதினாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்பே ஆரியரல்லாதார் அடைந்துவிட்ட முல்லைநில நாகரிகப் படிகளைப் பற்றி மிகவும் அறியக் கூட இயலாத நிலையில் இருக்கிறோம். ஆரியர் நாலாயிரம், மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் இருந்த நிலை, அப் பிறமக்கள் பதினாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன் இருந்த நிலைமையை உய்த்துணர வழி செய்யும்.

ஆரிய வரலாற்றாசிரியர், தொடக்கத்தில் தங்கள் நாகரிகமே நாகரிகமெனக் கொண்டு, அது தோன்றிய காலமே உலக நாகரிகம் தோன்றிய காலம் என எண்ணினர். 4000 ஆண்டுகட்கு முன், அஃதாவது கி. மு. 2000-ல் ஆரியர் முல்லை நிலநாகரிக நிலையில் இருந்ததால், உலகமே முல்லைநில நாகரிகத்தில் தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று மனக்கோட்டை கட்டியிருந்தனர். இத்தகைய ஆசிரியர்கள், கிரேக்க முதல் இலக்கிய நூல்களாகிய இலியத் ஒடிஸ்ஸி என்பவற்றின் காலமாகிய கி. மு. 1000 அல்லது கி. மு. 800 தான் மிகப் பழைய காலமென்றோ, அல்லது இந்திய ஆரியரது இருக்கு வேத காலமாகிய கி. மு. 1500-1200 தான் மிகப்பழைய காலமென்றோ கொண்டதுடன், அதற்கு முன்னைய காலம் அதனினும் நாகரிகக் குறைவான காலமென்று கருதினர்.

ஆனால் கிரேக்க நாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மெசீனிய நாகரிகங்கள் ஆரியர் வரவுக்கு முற்பட்டன என்பதும், அவை ஆரியர் வரவுக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னரே அவர்களை விடப் பன்மடங்கு உயரிய நாகரிகநிலை எய்தியிருந்தன என்பதும் புதை பொருளாராய்ச்சியரால் விளங்கின.

மெசீனியர் நாகரிகம் கி.மு.2000 முதல் 1000 வரை நிலவியது என்று கருதப்படுகிறது. இவற்றுடன் உறவுடைய எகிப்திய நாகரிகம் கி.மு.3000 முதற்கொண்டு தொடர்ந்த வளர்ச்சியுடையதாய் இருந்தது. பாபிலோனியரும் மேலை ஆசியரும் கி.மு.2000 முதல் கி.மு.800 வரைப் பேரரசு நிலை

எய்தியிருந்தனர். அச்சீரியர் கி. மு. 4000 முதற்கொண்டே மிக உயரிய நிலையிலிருந்தனர்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்தியாவில் சிந்து ஆற்றின் தென்பகுதியில் மொகெஞ்சதரோ, அரப்பா ஆகிய இடங்களில் செய்யப்பட்ட நில அகழ்வாராய்ச்சியால் கி. மு. 5000 வரை எட்டக் கூடியதும் இவற்றுடனொத்த, ஆனால் இவற்றிலும் பழமையும் உயர்வும் மிக்க, ஒரு நாகரிக வாழ்வு அவ்விடங்களில் இருந்ததென்று தெரியவருகிறது.

இத்தாலியர் ரோமர் வரலாறு தொடங்கு முன்பாகவே டஸ்கனி என்ற இடத்திலுள்ள எட்ரஸ்கானியர் என்ற மக்கள், மாடமானிகைகள் கூடகோபுரங்கள் கட்டியிருந்தனர். இன்னும் ஆரியரல்லாதாரூள் ஒரு பிரிவினரான பினிசியரும் கார்த்தகினியரும், நாவாய்களில் கடல்கள் கடந்து உலகெங்கும் கி.மு.1000த்திலேயே வணிகம் நடாத்தினர். மேலை ஆசியாவிலும் எகிப்திலும் கிட்டும் சான்றுகளால் கி.மு. 1000க்கு முற்பட்டே தமிழ்நாட்டு வணிகர் கடல்கடந்து அந்நாடுகளில் தேக்கு, சந்தனம், பருத்தியாடை, மயிலிறகு, மிளகு முதலியவைகளைக் கொண்டுபோய் விற்பனர் என்று தெரியவருகிறது.

இவ்வாணிபத்தின் அறிகுறியாகத் தோகை (மயில்), அகில், தேக்கு, அரிசி முதலிய தமிழ்ச்சொற்கள் பண்டைய எபிரேய கிரேக்க மொழிகளில் சென்று இடம் பெற்றன. இங்ஙனம் அம் மொழியில் இடம்பெற்ற அரிசி (ஓரைஸா) என்ற சொல்லே பலமொழி வாயிலாகவும் திரிபுற்று ஆங்கில மொழியில் 'ரைஸ்' என்ற உருவுடன் இன்று வழங்குகிறது.

பழைய உலகு என்று கூறப்படும் ஆசியா ஐரோப்பா ஆப்பிரிக்கா என்பவற்றின் எல்லைகடந்து சென்றாலும், பல பழைய நாகரிகங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள அபிசீனிய நாகரிகம் கிரேக்கர் காலத்திலேயே மிகப் பழமையுடையதென்று கருதப்பட்டது. அமெரிக்காவில் ஐரோப்பியர் குடியேறியபோது, பெருவிய நாகரிகமும் மயநாகரிகமும் மிக உயர்நிலையில் இருந்தனவாம். இவையிரண்டும் இந்திய நாகரிகக் கூறுகளுடன்

சிறப்பாகத் தென்னிந்திய நாகரிகக் கூறுகளுடன் மிகமிகப் பொருத்தமுடையவை என்று கூறப்படுகிறது.

இவ் ஆரியரல்லா நாகரிகவகைகள் எல்லாமே ஆரிய நாகரிகத்தை விட மிகவும் மேம்பட்டவையாய் இருந்தும், எக் காரணங்களாலோ ஆரியர் தாக்கத்தினால் பலவகையிலும் சிதைத்து போயின. அவற்றுள் அழியாமல் மீந்து நின்று நிலவும் ஆரியமல்லாத நாகரிகம், தென் இந்தியாவில், சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்று விளங்கும் திராவிட நாகரிகம் மட்டும் தான்.

திராவிட நாகரிகத்தின் நிலை:

திராவிடரின் பழைய தாய்மொழியின் காலவழியில் வந்த மிகப் பழமைவாய்ந்த மொழியாகிய தமிழும் திராவிட நாகரிகமும் உலகில் பல பகுதிகளிலுள்ள மொழிகளுடனும் நாகரிகங்களுடனும் பல்வேறு வகையில் தொடர்பு உடையவையென்று காணப்படுகிறது.

ஆயினும், திராவிட இனம் எவ்வினத்துடன் நேரடியான தொடர்புடையது என்று இன்னும் வரையறுத்துக் கூற முடியவில்லை. மொகெஞ்சதரோவில் கண்ட பழைய சிந்து நாகரிகம் மட்டுமே தெள்ளத்தெளியத் திராவிட நாகரிகம் என்று தெரியவருகிறது.

ஆரிய மயமல்லாத நாகரிகங்களுள், திராவிட இன நீங்கலாக மற்றவற்றை ஒன்றிரண்டு இனங்களாகப் பிரிக்கலாம். அராபியர், எகிப்தியர், மேலை ஆசிய மக்கள், ஆப்பிரிக்காவின் பழைய அராபிக் குடிகள் ஆகியவர்களும், எபிரேயர் (யூதர்கள்), பினீசியர், கார்த்தகினியர் ஆகியவர்களும், செமித்தியர் அல்லது நடு உலகமக்கள் என்ற பெரும் பிரிவிற்படுவர்.

ஐரோப்பாவிலுள்ள ஸலாவியர், ஹங்கேரியர், பின்லாந்தியர் முதலியவர்கள் ஒருபுறமும், ஆசியாவில் துருக்கியர், துருக்கித்தானர், சீனர், திபேத்தியர், சப்பானியர், கொரியர், பர்மியர் ஆகியவர்களும் மங்கோலிய இனம் என வகுத்துரைக்கப்படுகின்றனர்.

இந்தியாவில் திராவிடர் தனித்து நிற்பது போல், இத்தாலியில் பழைய எட்ரஸ்கானரும், அமெரிக்காவில்

பெருவியரும் மயரும் தனிப்பட்ட குழுவினராகக் காணப்படுகின்றனர்.

இவர்களனைவரும் ஒவ்வொருவகையில் திராவிட இனத்துடன் உறவுடையவராயிருப்பது நோக்க, இவ்வனைவரும் ஒரு பேரினத்தவர் தாமோ என்று ஐயுற இடமுண்டு. ஆயினும் இது முடிவாகக் கூறமுடியாத செய்தியாதலானும், கால்டுவெல் போன்ற அறிஞர், ஆரிய இனம் கூட இப் பெரும்பேரினம் நாகரிக வளர்ச்சி பெறாத காலத்தில் இதின்னிறும் பிரிந்துபோன கிளையினம் என்று கருதுவதாலும், இங்கே இவர்களனைவரையும் ஆரியர் என்றும் ஆரியரல்லாதார் என்றும் பொதுப்படக் குறிப்போம்.

திராவிட - ஆரிய நாகரிக வேறுபாடு:

ஆரியர் வரவுக்காலத்தில், ஆரியருக்கும் ஆரியரல்லாதாருக்கும் நாகரிக முறையிலும் வாழ்வியல் அரசியல் நிலைமைகளிலும், மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள அளவு வேற்றுமைகள் இருந்தன. ஆரியர் முல்லைநில வாழ்க்கை நிலையில், நாடோடிகளாய் நாடுநகரம் ஊர் இன்றிக் குடியும் குலமும் குலத்தலைவரும் உடையவராய், உழவு, வாணிகம் முதலிய தொழிலின்றி, ஆடு மாடு மேய்த்தலும் வேட்டையாடலும் தொழிலாகக் கொண்டவராய்க் குடி குலம் தவிர வாழ்வியல் பாகுபாடு தொழில் பாகுபாடு அற்றவராய், இயற்கைத் தோற்றங்களில் ஈடுபட்டுப் பலதெய்வங்களை வழிபடுபவராய் இருந்தனர்.

ஆனால், ஆரியரல்லாத மக்களோ குறிஞ்சி நிலவாழ்வும் முல்லைநில வாழ்வும் கடந்து, மருதநில வாழ்க்கையும் நெய்தல்நில வாழ்க்கையும் உடையவராயிருந்தனர். அவர்கள் நாடு நகரம் ஊர் கோட்டை முதலியவைகளுடன், பச்சைச் செங்கலாலும் சுட்ட செங்கலாலும் கட்டிய வீடுகளும், செங்கல்பாவிய தெருவீதிகளும் உடையவராயிருந்தனர். உழவும் வாணிகமும் அவர்களிடையே செழித்திருந்தன.

ஆரியரைப் போல் அவர்கள் தழையாடையும் மரவுரியாடையும் அணியாது பருத்தி நூலாடையணிந்து அதற்கான நெசவு முதலிய தொழில் பேணியிருந்தனர். அவர்கள் முதலில் எலும்புகளாலும், பிற்

காலங்களில் வெள்ளியாலும் பொன்னாலும் பூண்கள் செய்தணிந்தனர். செம்பு, வெண்கலம் ஆகியவற்றால் கருவிகள் செய்தனர். ஆரியர் வருங்காலத்துக்குள் இரும்பும் வழங்கலாயிற்று.

திராவிடர்கள் ஒழுங்கான நாடு நகர அரசியலையுடையவராய் அரசனுக்கடங்கிய ஆட்சியுடையவராயிருந்தனர். ஆனால் ஆரியர் போல ஆட்சிமுறை முற்றிலும் அரசன் அல்லது குலத்தலைவனிடம் சென்று அமைவதாயில்லை, அவ்வநகரங்களிலும் ஊர்களிலும் நகரவைகளும் ஊரவைகளும் இருந்து மேற்போக்காக அரசனானையில் நின்று தன்னாட்சி நடத்தின.

சமய வாழ்வில் அவர்களும் இயற்கைத் தெய்வங்களாகிய திணைநிலத் தெய்வங்களை உடையவராயிருப்பினும், நாளடைவில் வீரர் வழிபாடும் பிதிரர் வழிபாடும் உடையவராய் இறுதியில் ஏதாமொரு தெய்வத்தைக் குலதெய்வமாகவும் ஊர்த்தெய்வமாகவும் கொண்டனர். ஆரியர் வரவுக்கு நெடுநாள் முன்னரே அவர்கள் அன்னை வடிவையோ, எருதும் முக்கோலும் தாங்கிய உருவையோ தலைமையான தெய்வமாகக் கொண்டு அவர்கட்குக் கோயிலும் வழிபாடும் அமைத்தனர். ஆரியரல்லாதார் தாம் பலதொழில் பாகுபாடுகளை முதலில் கொண்டிருந்தனர். குருமாரும் அறிவியல் ஆராய்ச்சியில் முனைந்த அறிஞரும் அவர்களிடையே தான் முதன் முதலில் ஏற்பட்டனர்.

ஆரியர்கள், இந்தியாவில் திராவிட அரசரிடமிருந்தும் கிரீசில் எகிப்திய குருமாரிடமிருந்துமே தம் முதல் கலையறிவு பெற்றனர் என்று வரலாறு காட்டுகிறது. கனகர், கண்ணன் முதலியவர்கள் ஆரியருக்கு ஆன்ம அறிவு கற்பித்த திராவிட அரசரேயாவர்.

ஆரியரல்லாதார் தாக்கு தான் ஆரியரை நாகரிகப் படுத்திற்று என்பதை, அவர்கள் பல நாடுகளில் அடைந்த முன்னேற்றத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கினால் காணலாம். தெற்கு நோக்கிவந்த ஆரியர், நாகரிகப்படியில் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே நாகரிகம் அடைந்தும், வடக்கே சென்ற ஆரியர் அந்நிலையை முந்நூறு ஆண்டுகள்

வரை அடையாமலிருந்தனர். தெற்கு நோக்கி வந்தவருள்ளும், இத்தாலியில் வந்த ஆரியர் நடுஉலகத் தொடர்புடைய கிரேக்க ஆரியரிடமிருந்தும், அவர்களும் பாரசிகம், இந்தியா ஆகிய இடங்களில் குடியேறிய ஆரியரிடமிருந்தும் நாகரிகப் பண்புகளை வரவேற்றனர் என்று காணலாம். நேர்மாறாக ஆரியரல்லாதார் ஆரியத் தாக்கம் இல்லாமலேயே, தென்கோடி ஆப்பிரிக்காவில் அபிசீனியாவிலும், கீழ்க்கோடி ஆசியாவில் சீனாவிலும், தென்கோடி இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டிலும், அமெரிக்காவில் பெருவிலும் தனித்து உயர்நாகரிகம் அடைந்துள்ளனர் என்பதைக் காணலாம்.

திராவிடச் சிதைவுக்குக் காரணம்:

திராவிடரும் பிற ஆரியரல்லாதாரும் பதினாயிரம் ஆண்டுகளாக இவ்வளவு உயர் நாகரிக நிலையை அடைந்திருந்தாராயினும், ஆரியர் வருமுன்னேயே அவர்கள் வளர்ச்சியற்று அழியும் நிலையை அடைந்துவிட்டனர் என்றும் காணலாம். நாகரிகம் இதற்குச் சான்று பகரும். இந்நிலைக்குக் காரணம் என்ன? நாகரிகம் அவர்களிடையே ஒரே நிலையில் சரிநிகராக வளர்ச்சியடையாததால், தொழில் பாகுபாட்டில் நாகரிகப்படியில் ஏற்றத்தாழ்வு உடைய பல வேறுவகுப்புகள் ஏற்பட்டு ஒற்றுமை குலைந்தது இதற்கான தலையான காரணம். இன்னொன்று, வாழ்க்கை முறையில் கோயிலும் கோயில் குருமாரும் அடைந்த தலைமை நிலையும், அறிவின் இயல் இவரை அண்டிய ஒரு சிறு அறிஞர் குழுவில் சென்றமைந்ததும் ஆகும்.

ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் தத்தம் வகுப்பு நலம் பேணியதால் இனநலம், நாட்டுநலம் மறந்தனர். அறிஞர்குழுவோ தம்நலம் மட்டும் பேணிவந்த குழுவினருடன் கலந்து, தம் இனத்தைத் தாழ்த்தி உயர்வடையவும் பிற இனத்தவராகத் தம்மைக் கொள்ளவும் தலைப்பட்டது. திராவிடர் வாழ்க்கை முறையில் இதனை இன்றளவும் காணலாம்.

சீனரிடையேயும் உயர்குல மக்களாகிய மந்தாரின்களும் அவர்களைச் சார்ந்த பழைய மஞ்ச அரசர் குடியும், தமக்கெனச் சில மொழியுள் ஒரு தனி உள்மொழியும், தனிச் சமயவகையும் வகுத்துச் சீனருடன் உறவாடாது சீனாவைச் சுறண்டும் சப்பானியருடனும் வெள்ளையருடனும் உறவாடி வந்தது காணலாம்.

ஆரியரல்லாதாரிடம் தோன்றிய மனிதநாகரிகமும் வாழ்வியல் அரசியல் முறையும், நாகரிகத்தில் குறைந்தவரானாலும் வகுப்பு வேற்றுமையும் குருமார் வகுப்பும் அறிஞர் குழுவும் இல்லாது ஒற்றுமை உடையராயிருந்த ஆரியர் கைப்பட்டு, உரமும் வலுவும் அடைந்து புத்துருப்பெற்று உலகில் மீண்டுமொரு புதுவாழ்வும் புதுவளர்ச்சியும் தந்து, புது ஊழியைத் தொடங்கி வைத்தது. இதனை ஆரிய ஊழி என்னலாம்.

ஆரியர் வருவதற்கு முன்னரே, திராவிடர் நாகரிகத்திலும் அரசியல் முறையிலும் அவர்களை விட நெடுந் தொலைவு முன்னேறியிருந்தனர். ஆரியர் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துத் திரிந்து முல்லை நிலவாழ்வு வாழ்ந்த காலத்திலேயே, தமிழ் மக்களிடையே குறிஞ்சி அல்லது மலை நாட்டு நாகரிகம், முல்லை அல்லது காடுசார்ந்த இடைக்குல வாழ்வு ஆகியவற்றுடன், மருத நிலவாழ்வாகிய நாடுநகர வாழ்வும், நெய்தல் நிலவாழ்வாகிய உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிபம் நிறைந்த பட்டின வாழ்வும் மல்கி விளங்கின. உழவும் கைத்தொழில்களும் கலைகளும் அவர்களிடையே செழித்தோங்கின.

சிந்து ஆற்றங்கரையோரம் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டு வரும் ஹரப்பா, மோகஞ்சதரோ நகரங்களிற் கண்டபடி, இவர் 5000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே பிற ஆரியரல்லாத மக்களாகிய எகிப்தியர், சாலடியர், அசிரியர் முதலியவருக்கு ஒப்பாகவும் சில வகைகளில் அவரினும் மேம்பட்டும் விளங்கினர். நில அகழ்வாராய்ச்சி இன்னும் முனைந்து நடைபெறும்

தோறும் இவற்றைப்பற்றி இன்னும் விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் பல உண்மைகளை நாம் அறிதல் கூடும். (1947இல் எழுதியது)

சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆட்சிமுறை:

தமிழருக்கு இன்று கிடைத்துள்ள மிகப்பழைய நூல்கள் தொல்காப்பியமும் புறநானூற்றின் சில பகுதிகளும் அவற்றுக்கடுத்தபடி திருக்குறளுமே யாகும்.

தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்தில் தொல்காப்பியர் வடமொழி ஐந்திர இலக்கண நூல் பயின்றவராகச் சிறப்பிக்கப் படுகின்றார். தமிழில் தொல்காப்பியம் சிறப்புற்ற பின், மற்ற இலக்கண நூல்கள் புகழ்மங்கி ஒழிந்தன போல; ஐந்திரமும், பாணினீயம் சிறப்புற்ற பின் புகழ் மங்கியழிந்த ஒரு நூலாகும். ஆகவே தொல்காப்பியம் பாணினீயத்துக்கு முந்தியதென்று கொள்ளலாம்.

அஃதோடு கி.மு. முதலாவது இரண்டாவது நூற்றாண்டின் பின், வளர்ச்சி பெற்ற புதியசெறிவு மிக்கநடை வழக்கிற்கு வருமுன் நிலவிய நெகிழ்ச்சியும் இனிமையுமுடைய சூத்திர (நூற்பா) நடையே தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகிறது. இவற்றை நோக்கத் தொல்காப்பியர் காலம் கி. மு. 500 - க்குப் பிந்தியதாக இருக்க முடியாது. புறநானூற்றின் பல பாட்டுக்கள் இதனினும் முந்தியன என்பதில் அய்யமில்லை. திருக்குறளின் காலம் கி.பி. முதல் நூற்று ஆண்டெனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர் கூறிய ஐந்திணை ஒழுக்கம் அவர் காலத்தாகவோ அல்லது அதனினும் முற்பட்டதாகவே இருந்திருக்கவேண்டும். அதன் கோட்பாடுகள் வரையறுக்கப்பட்டு விரிவடைந்திருப்பதை நோக்க, அது மிகவும் முற்பட்டதென்று கூறலே சால்பு உடையது. பிற்கால இலக்கண இலக்கிய நூல்களும் இதே ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு புனைந்து கூறுகின்றனவாயினும் அவை அக்காலத்தில்

காணப்பட்ட ஒழுக்கத்தைக் கூறுபவை அல்ல; மரபு பற்றி விரித்துரைக்கப் பட்டனவேயாகும் என்று கூறலாம். அவை வளர்ச்சி அற்றும் நாளடைவில் வழக்காறு அற்றும் போனதே இதனை நன்கு எடுத்துக்காட்டும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலும் புறநானூற்றுக் காலத்திலும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் ஆண்டதாகக் காணப்படினும், அவர் ஆண்ட இடம் கூடியும் குறைந்தும் சில காலம் ஒன்றில் ஒன்று முற்றினும் மறைந்தும் இருந்தன என்று தெரியவருகிறது. ஆயினும் இவ்வரசர் நேரிடையாகத் தம்நாடு முற்றும் தாமே ஆண்டனர் என்று தோற்றவில்லை. நாட்டின் ஆட்சி பெரும்பாலும் குறுநில மன்னர்தம் கையிலேயே இருந்தது.

முடியுடை வேந்தர் மூவரும், குறுநில மன்னர் தம் போர் வீரத்தின் பலனாய் அவ்வப்போது அவர்களை அடக்கித் தம் ஆற்றலை நிறுவி வணக்கமும் திறையும் கொண்டதுடன் நின்று விட்டனர். இத்திறை மன்னர் பின்னாட்களில் குடிகளிடமிருந்து நேராகவும் பணியாட்கள் வாயிலாகவும் ஒழுங்காகக் கொண்ட இறை அல்லது வரி. அன்றியும், பெருநில மன்னரின் தலைமையை மேற்கொண்ட குறுநில மன்னர் அவர்கள் பெயரைத் தம் பெயருடன் ஒருசேர்ச் சூட்டிக் கொண்டனர். அவர்கள் கொடி பூ முதலியவற்றையும் மேற்கொண்டு, அவர்கள் போர்க்கெழுந்தபோது தாமும் தம் வீரருடனும் படைக்கலங்களுடனும் சென்று போரிட்டனர். இக்குறுநில மன்னராட்சி கிரேக்க நகராட்சியுடனும் இங்கிலாந்து முதலிய மேலை நாடுகளில் கி.பி. 1000-த்தை ஒட்டி நிலவிய நிலஉடைமை ஆட்சியுடனும் (Feudalism) ஒரு சார் ஒப்புடையது.

தொல்காப்பியத்திலும் புறநானூற்றிலும் விதந்து கூறப்படும் புறத்திணை யொழுங்கு, பெரும்பாலும் இக்குறுநில மன்னர் ஒருவருடன் ஒருவர் மாறிட்டுப் போராடிய போராட்டங்கள் பற்றியவையே யாகும்.

வெற்றி நாடிய மன்னர் மாற்றரசர் நாட்டின் நிரை (பசுக்கூட்டத்தைக்) கவர்ந்தனர். தும்பை மலர் சூடிப் போர்க் கெழுந்தனர். மற்றரசர்கள் போர்களத்தில் எதிர்த்தும் புரிசைகள் (கோட்டைகள்) உள்ளிருந்தும் நொச்சிமலர் சூடிப் போரிட்டனர். வெற்றியடைந்த மன்னன் எதிரியின் நாட்டைச் சூறையாடியும் அவன் நிலத்தைக் கழுதை பூட்டிய ஏரால் உழுது பாழ்படுத்தியும், தோற்றவன் கொடி முதலிய குறிகளைப் பறித்தும் வாகைசூடி மீண்டான். சிற்சில சமயம் வெற்றிகொண்ட மன்னர் பகைநாட்டில் தன் ஆட்களை மன்னராக்கியும் பகைவர் குடியில் வந்த ஓர் இளவரசனைத் தன் கீழாரும்படி முடிசூட்டியும் மீள்வதுண்டு.

ஶுவேந்தர் & வேளிர் ஆட்சிமுறை:

கடைச்சங்க காலத்தில் (கி.பி. 1-முதல் 3-ம் நூற்றாண்டு வரை) பல குறுநில மன்னர் பெருநில மன்னரை ஒத்த செவ்வமும் அவரை எதிர்க்கும் ஆற்றலும் கொண்டு விளங்கினர். இவர்களுள் பாரி, ஓரி, காரி, மலையன், அதியமான் முதலிய பலரின் சிறப்புக்கள் புறநானூற்றிலும் மற்ற சங்க நூற்களிலும் காணப்படுகின்றன.

பெருநில மன்னராகிய சேர சோழ பாண்டியர்கள் அவ்வப்போது அவர்களை அடக்கியாண்டதுடன், ஓரோ வழித் தம்முள் மற்ற இருவரையும் கூட ஒடுக்கித் தமிழ் நாட்டில் பேரரசராக விளங்கினர். அத்தகையோருள் முதற் கரிகால் சோழன், சேரன் நெடுஞ்சேரலாதன் முதலியோர் பழைமை மிக்கவர்கள்.

இவர்களைப் பின்பற்றி வந்தவர்களே வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், இரண்டாம் கரிகாலன், சேரன் செங்குட்டுவன் முதலிய பெரும் பேரரசர்கள் ஆவர். இவர்களில் பலர் தமிழ்நாட்டுடன் அமையாது வடநாடு, சீயம், சாவகம் முதலிய தொலை நாடுகளிலும் தம் சீர்த்தியைப் பரப்பினர்.

இவர்களுள் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் கி.மு. 500-ல் சாவகத்தீவில் தன் ஆட்சியையே நிறுவித்

தன் அடிகளை அந்நாட்டில் அலைதவழும் பாறை ஒன்றில் பதிப்பித்து அதற்குத் திருமுழுக்கு வழிபாடு செய்வித்தான். இதனைத் தமிழ் நூல்கள் கூறுவது மட்டுமன்றி, சாவக நாட்டுக் கல்வெட்டுகளும் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. அந்நாட்டில் அவன் ஏற்படுத்திய வழக்கம் இன்றளவும் நிலைபெறுகின்றது.

அஃதோடு அந்நாட்டின் நகரங்களும் இன்றளவும் தமிழ்நாட்டு நகர்களாகிய மதுரை, கொற்கை ஆகிய பெயர்களையே கொண்டு திகழ்கின்றன. இவ்வரசனே யன்றிப் பின்னும் கரிகாலன் இமயத்தில் தன் புலிக்கொடி பொறிப்பித்ததும் சேரன் செங்குட்டுவன் வடவரசரை வென்று கண்ணகி உருவெடுப்பித்துக் கொணர்ந்ததும், ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் படையெடுத்துவந்த வடவர் படையை வென்றதும் தமிழ்நாட்டில் இப்பெருமன்னர் அடைந்த பேரரசின் பயனாக எழுந்த செயல்களையாகும்.

ஆயினும் தமிழரசர் வெற்றிகளெல்லாம், தனி மனிதர் போர் வெற்றியின் பயனாக எழுந்தனவேயன்றி, நாடு பிடித்தாளும் அவாவினால் எழாமையினால் அவை நாட்டு வெற்றிகளாகவோ, நாட்டை விரிவுபடுத்தி ஒற்றுமைப்படுத்தும் நிலைபெற்ற வெற்றிகளாகவோ விளங்கவில்லை.

பிடித்த நாட்டைத் தம் கீழுள்ள வீரருக்கோ முன்னைய அரசருக்கோ மீட்டும் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் திரும்பினர். அவர்கள் வாள்வலி குன்றியவுடன் அவ்வெற்றியும் மறைந்தது. எனவே (பெருஞ்சோழர் காலமாகிய கி.பி. 1000 வரை) விரிந்த நாட்டை நேரிடையாக ஆளும் நிலை தமிழகத்தில் வேண்டப்படாது போயிற்று. விரிவான ஆட்சிக்கட்டுப்பாடு இல்லாமலே குறுகிய நாட்டை மன்னர் நேரிடையாக ஆளக் கூடுமாதலால் அரசியல்முறையில் வளர்ச்சியும் ஏற்படாது போயிற்று.

திருக்குறளில் ஆட்சிமுறை:

பழங்கால ஆட்சிமுறை பற்றி நமக்கு ஓரளவு விளக்கமாகக் கூறும் நூல் திருக்குறளேயாகும்.

இந்நூலிற் காணப்படும் பொதுக்கருத்துக்களுடன் புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்களில் கண்ட வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் இணைத்து, ஓரளவு அக்கால ஆட்சிமுறையைக் காணலாம்.

மன்னன் இல்லாமலே நடத்தும் குடியாட்சியின் பரந்தவகைகள் எதுவும் அக்காலத்தில் மக்கள் கனவில் கூட எழவில்லை என்பது தெளிவு. மன்னர் வலிகுன்றிய இடத்தோ மன்னர் இறந்து அரசரிமை காரணமாகப் பிறர் மாறுபட்டுக் கலகம் விளைத்தவிடத்தோ ஏற்பட்ட குழப்பங்கண்ட அந்நாளைய ஆட்சிமுறைக்கு மன்னன் இன்றியமையாத உறுப்பினன் எனவும் முடியாட்சியே இயல்பான ஆட்சி எனவும் கொண்டனர். அது மட்டுமோ? கவிஞர் மன்னனில்லா நாட்டையே கதிர்வனில்லா வானம், கண்ணில்லா முகம், கணவனிழந்த காரிகை ஆகியவற்றுக்கு ஒப்பான உவமையாகக் கூறிப் புனைந்துரைக்கலாயினர்.

இங்ஙனம் மன்னனில்லா முழுக் குடியாட்சி தமிழகத்தில் கருத்தளவில் கூட நிலவாவிடினும், குடியாட்சியின் கோட்பாடுகளே நல்லாட்சியென்ப கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

மன்னன் மனம்போனபடி ஆளுவதையும், தன் நலத்தையே பெரிதாக எண்ணி ஆளுவதையும் அவர்கள் கொடுங்கோலாட்சி என வெறுத்தனர். செங்கோன்மையுடைய அரசன் மன்னுயிர் எல்லாம் தன்னுயிர் எனக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், உண்மையான செல்வம் குறையற்ற வாழ்வுடைய குடிகளையென்றும் திருக்குறள் முதலிய அக்காலத்திய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

"வான் நோக்கி வாழும் உலகெல்லாம், மன்னவன், கோல் நோக்கிவாழும் குடி" என்றும், "மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை, அஃதின்றேல், மன்னாவாம் மன்னர்க்கு ஒளி" என்றும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுதல் கவனிக்கத்தக்கது. குடிகளைப் புரந்து செழுமை யூட்டி அவர்கள் செல்வத்தின் ஒரு பகுதியை இறையாகக்

கொள்வதற்கு மாறாக வலியுறுத்தி இறைகொள்ளுதல் வழிப்பறிக் கொள்ளையுடன் ஓக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் மக்கள் விரும்பிய ஆட்சி வரையறைப்பட்ட அல்லது பொறுப்புள்ள மன்னர் ஆட்சி எனப்படுவதாகும். ஏனெனில், மன்னன் எப்போதும் அமைச்சர் சொல்லுக்கும் சுற்றம் அல்லது எண்பேராயத்தின் அறிவுரைக்கும் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டும் என்றே கருதப்பட்டது. இவ்வமைச்சரும் சுற்றம் அல்லது அறப்பேரவையினரும் மன்னர் மகிழ நடக்கவேண்டுவர் அல்லர், வேண்டும்போது மன்னரை இடித்துக் கூறித் திருத்தும் பொறுப்பை உடையவர். மன்னன் பொறுப்பறிந்த நல்லரசனாயின் அவர்களை அடக்கியோ மீறியோ நடவாமல் அவர்கள் கடமையும் தன் பொறுப்புறிந்து திருந்துவான். அன்றேல் அவன் ஆட்சி கொடுங்கோல் ஆட்சியாகும், மக்களும் அறிஞரும் அதனை வெறுப்பர், சிவசமயம் அவர்கள் புரட்சிசெய்து மன்னனை அழிப்பர்.

ஓரோவழிக் கொடுங்கோலன் ஆற்றலுடையவனாய் விட்டால் குடிகள் கொடுங்கோலன் ஆளும் நாட்டிலும் காடே நன்று எனக் கொண்டு ஓடிக் காடடைவதும் உண்டு. இதனாலேயே "கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டில், கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே" என்ற முதுரை எழுந்தது.

ஆனால் செங்கோலானாவதும் கொடுங்கோலனாவதும் மக்கள் செயலல்ல, இறைவன் செயலென்று அந்நாளைய மக்கள் கொண்டனர் என்பது தெளிவு. அவ்வப்போது அமைச்சர், படைத்தலைவர், பெருங்குடிகள் சேர்ந்து கொடுங்கோலனை வீழ்த்தி வேறு அரசனை அமைப்பினும் இம்முறை ஓர் ஒழுங்குமுறையாகக் கொள்ளப்படவில்லை. மன்னன் கடவுள் நிலையில் உள்ளவன் என்ற எண்ணமே இதற்குக் காரணம். திருவள்ளுவனாரும் இக்கருத்தையே மேற்கொண்டு "முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு, இறையென்று வைக்கப்படும்" என்று கூறினர்.

இங்கிலாந்தில் 17-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும், ஃபிரஞ்சுநாட்டில் 18-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும், உருசிய நாட்டில் 19, 20-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் கூட இக்கருத்து மன்னரிடையேயும் மன்னரைச் சார்ந்து ஒழுகியவர்களிடையேயும் நிலவி வந்தது. ஆயினும் மேனாடுகளில் மக்கள் இக்கருத்துக்கு நெடுநாள் குருட்டுத்தனமாக அடிமைப்பட்டிராமல், அரசியலுரிமையைத் தாங்களே கைக்கொண்டு, வரையறைப்பட்ட மன்னர் ஆட்சியையும் குடியாட்சி வகைகளையும் நாளடைவில் அமைத்தனர்.

தமிழ்நாட்டில் கருத்தளவில் மணலிடை நுண்ணிய பொன்பொடி போலக் காணப்படும் இக்கருத்து, அதற்குமேல் வளம்பட்டு வளராது போயிற்று. 'குடியரசுக் கோனும்' என்ற ஒளவையார் மூதுரையில், குடிவழியே கோன் உயர்வு பெறுவன் என்ற உண்மை பொதிந்து கிடப்பினும், பிற்காலத்தில் 'அரசனெவ்வழி அவ்வழி குடிகள்' என்ற எண்ணமே மேலிட்டு, அரசியல் வளர்ச்சியைத் தடைப்படுத்திற்று. நாட்டு வாழ்வும், நல்லரசர், தீயரசர், வல்லரசர், புல்லரசர் ஆகியவர்களைக் கைப்பட்டுத் தொடர்ச்சியும் ஆக்கமும் அற்ற சீர்குலைவு வாழ்க்கையாயிற்று.

பிற்காலத் திராவிட ஆட்சிமுறையில் குடிமை:

5-ம் நூற்றாண்டு முதல் 10-ம் நூற்றாண்டளவும் தமிழ்நாட்டில் பாண்டியரும் பல்லவரும் பேரரசு செலுத்தினர். 10-முதல் 12-ம் நூற்றாண்டு வரைத் தஞ்சைப் பெருஞ்சோழர் தமிழ்நாடு முற்றிலும் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டு வந்ததுடன் முதற்காலத் தமிழரசர் சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கங்கைநாடும் கடாரநாடும் (பர்மா) பொன்னாடும் (சாவகம்) ஈழநாடும் (இலங்கை) வென்று இந்தியாவிலேயே பேரரசராக விளங்கினர். முதற்காலப் பேரரசர் வெற்றிகள் போலவே இவ்வெற்றிகளும் அரசியல் விரிவை உண்டு பண்ணவில்லை. ஆனால் தென்னாட்டளவில் அவர்கள் பரந்த ஆட்சி செலுத்தினர்.

அவ்வாட்சியில் பழைய குறுநில மன்னராட்சி மங்கினும் முற்றிலும் வலியழிக்கவில்லை. அவை நகராண்மை, ஊராண்மை ஆட்சிகட்கு வளந்தந்தன.

இவ்வூராண்மையாட்சி மன்னர் முடிமாறினும் மாறாத நிலைபெறுமையதாக ஆங்கில ஆட்சிக் காலம் வரை மாறாதிருந்தது.

வடநாட்டு மன்னவரும் இவ்வாட்சிமுறையை மேற்கொண்டு இதனை இந்தியப் பெருநிலப்பரப்பின் பொது நல உரிமைகளுள் ஒன்றாக்கினர். ஆனால் தமிழர் பேரரசு பேரிலக்கியத்தையும் பெருங்கோயில் குளங்களையும் தந்து வேறு நிலையான பயன்தராது மறைந்தது.

வடநாட்டில் பழங்கால இலக்கியத்தில் காணப்படும் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் திருக்குறளிற் காணப்படும் கருத்துக்களே. வடநாட்டில் அரசியலுக்கும் அரசியல் கருத்துக்களுக்கும் முதல் நூலாய் விளங்கியது சாணக்கியர் அல்லது கௌடல்யரின் பொருள் நூலே (அர்த்த சாத்திரமே) யாகும். சாணக்கியர் தென்னாட்டினர் என்ற மரபுரையை மேலே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

மேலும், ஆரியர் நாடுநகர ஆட்சி கண்டது திராவிட நாகரிகம் வேர்கொண்டோங்கிய இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பிலேயே ஆதலால், இக்கொள்கைகள் பெரும்பாலும் திராவிடச் சார்பாயிருப்பது இயல்பே யாகும்.

ஆயினும், பழங்காலத்திலேனும் ஆரியர் வரவினால் வட இந்தியாவுக்குச் சில சிறப்பான முறைகள் சில ஏற்பட்டிருந்தன. முதற்பிரிவிற் கூறப்பட்டபடி குலத்தலைவன் இடமாகக் குலத்தலைவன்குடி, அல்லது பலகுடிகளில் தலைமை பெற்ற குடி, நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற நிலை வடநாட்டில் கி.மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு அளவும் காணப்பட்டது.

கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட [2] முதற் சந்திரகுப்தன் இத்தகைய 'லிச்சாவி' என்ற ஒரு குடியில் பெண்கொண்டு, அதனால் வலிவு அடைந்தானாதலால், தன் காசுகளில் தன் உருவுடன் தன் துணைவி யுருவையும் பொறித்துக்கொண்டான் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

புத்தர் பிறந்த மலைவாரக் குடியாகிய சாக்கியர் குடியிலும் இத்தகைய குழுவாட்சி அல்லது குடியாட்சி

அவ்வப்போது நிலவிற்று என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் ஆரியர் கூட்டுறவால் ஏற்பட்ட இச் செய்திகள் பெரும்பான்மை திராவிடச் சார்பான இந்திய நாகரிகத்தில் இடம் பெறாது அழிந்துபோயின.

பாரசீகர், கிரேக்கர் படையெடுப்புக்களால் வட இந்திய அரசியல் வாழ்வு தற்காலிகமாகக் குழப்பமுற்ற தெனினும், அவை நிலவரமாக ஓர் அரசியல் வுணர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணின. இதன் பயனாக நாட்டை ஒன்றுபடுத்தி ஆளவேண்டும் என்ற கருத்து வளர்ச்சியடைந்தது.

சாணக்கியனை அமைச்சனாகக் கொண்ட மோரிய அரசன் சந்திரகுப்தன் நாட்டை அங்ஙனம் ஒன்றுபடுத்தியதுடன் வன்மையும் ஒழங்கும் உடைய ஆட்சியையும் நிறுவினான். அசோகனின் பின் இவ்வாட்சி வீழ்ச்சியடைந்ததாயினும், பின்னும் கனிஷ்கன், விக் கிரமதித்தன், ஹர்ஷன், பிருத்திவிராசன் முதலிய பழம்பெருமன்னர்களாலும் அக்பர், சிவாஜி முதலிய பிற்காலப் பெருமன்னர்களாலும் மீண்டும் மீண்டும் இத்தகைய பேரரசிற்கான முயற்சி மேலிட்டு வளர்ந்தது.

ஆனால் இவ்வளர்ச்சி நாட்டுமக்கள் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல ஆகவின், தமிழ்நாட்டுப் பழம் பேரரசுகள் போலவே சிலகாலம் நல்லாட்சியும் புகழும் தந்து மாண்டது.

தமிழ்நாட்டையும் வடநாட்டையும் ஒருங்கே படிப்படியாய் வென்று இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பில் ஒரு பேரரசை ஆங்கிலேய ஆட்சி 17-முதல் 19-ம் நூற்றாண்டு வரை முயன்று நிறுவிற்று. ஓரளவு இப்போட்சியால் மேற்படையான ஒற்றுமை தோன்றினும், வெளிநாட்டார் ஆட்சி வலியால் ஏற்பட்ட இவ்வொற்றுமை நாட்டொற்றுமையை விளைவிக்காமலே நிலவுகின்றது. இனித் தமிழ்நாட்டு வளர்ச்சியும் இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பிலுள்ள அயல்நாடுகளின் வளர்ச்சியும் ஒன்றுபட்டு நிலவுமா? அல்லது வேறுபட்டு நிலவுமா? என்பது வெளிநாட்டுப் பேரரசாட்சியின் தலைமை நீங்கினால் தான் தெளிவுபடக்கூடும். (மே மாதம் 1947இல் எழுதியது).

இதற்கிடையில் அரசியல்வகை நடைமுறைகளில் பிற்பட்டு நிற்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும், இந்திய நாடுகளுக்கும் முன்மாதிரியாய் விளங்கி வரும் அரசியல்கள் மேனாட்டு அரசியல் முறைகளேயாம். அவற்றுள் காலப் பழமையாலும் சிறப்பாலும் முதன்மை பெற்று நிற்பது ஆங்கில நாட்டு (அல்லது பிரிட்டன் நாட்டு) அரசியலேயாகும். அந்நாட்டின் அரசியல் வளர்ந்த ஆற்றையும், பிறநாடுகளின் அரசியல் வளர்ந்த ஆறுகளையும் ஆய்ந்து ஒப்பிட்டு நோக்கினால், அவ்வாராய்ச்சி நம் நாட்டின் எதிர்கால அரசியலை அமைக்க நமக்கு நல்ல தூண்டுதலாகும் என்பது உறுதி.

அடிக்குறிப்புகள்:

1 & 2 - கே.வி.ரங்கசாமி ஐயங்கார், 'இந்திய நாட்டு வரலாறு--முசல்மான்களுக்கு முந்திய காலம்'

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பன்மொழிப்புலவர் எனப் பெயர் பெற்ற கா. அப்பாதுரையார் (1907 — 1989), தமிழ்நாட்டு மொழியியல் வல்லுநர்களுள் ஒருவர். தனது கோட்பாடுகளை அறிவியல் முறைமையாக ஆய்வுகள் மூலம் முன்வைத்த அறிஞர் ஆவார். இவருக்குத் தமிழ், மலையாளம், வடமொழி, இந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய 5 மொழிகளிலும் சரளமாகப் பேசவும், படிக்கவும், எழுதவும் கூடிய திறமை இருந்தது. இவர் எழுதிய பற்பல ஆராய்ச்சி நூல்களுள் 'தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்' தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

சாமி சிதம்பரனார் (1900 - 1961), தமிழ் இதழாளர் மற்றும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றியவர். திராவிட இயக்கச் செயற்பாட்டாளர். கைம்பெண் ஒருவரைச் சுயமரியாதைத் திருமண முறையில் அன்றே மணம் புரிந்தவர். பல திராவிட இயக்க இதழ்களில் உதவி ஆசிரியராக, இதழாளராகப் பணியாற்றினார்.

